

γάλων τρικυμιῶν. Δὲν θέλω ὅμως νὰ σᾶς ἐπιβάλω τὰς ἡμέρας ταύτας πρὶν ἢ σᾶς συμβουλευθῶ ἐν δύνασθε νὰ τὰς ὑποστήτε σωματικῶς καὶ ἡθικῶς. Ἐξέταστέ λοιπὸν καλῶς τὸ πρᾶγμα καὶ μετὰ θάρρους καὶ ἄνευ περιστροφῶν εἰπατέ μοι ἐν αἰσθάνεσθε τὸ θάρρος νὰ ζήσητε ἐδῶ . . . διὰ παντός.

— Ἡ ἐξέτασις αὕτη ἐγένετο, ἀπήντησεν ἡ κ. Καπὲλ.

— Δὲν πρόκειται περὶ συνήθους ὑποθέσεως, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, περὶ τῆς ὁποίας δύναμαι νὰ ἀποφασίσω ἐν γνώσει, χωρὶς ν' ἀνατρέξω εἰς τὰς συμβουλὰς σας. Ἡ ὑπόθεσις ἀφορᾷ καὶ σᾶς καὶ ἐμέ, μᾶλλον ἐμὲ μάλιστα, διότι ἐγὼ θὰ ἔχω ἐργασίαν, ἡ ὁποία θὰ μὲ ἀπασχολῇ.

— Πῶς; δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἐκεῖ ἐνθά καὶ σὺ θὰ ζῇς; εἶπεν ἡ κ. Καπὲλ.

— Καὶ σὺ κόρη μου, τί λέγεις; ἠρώτησεν.

— Ἡ μαμά, ὅ,τι εἶπε τὸ εἶπε καὶ διὰ λογαρισμὸν μου.

— Ἐν τούτοις ὑπάρχει σημεῖόν τι ἐφ' οὗ ἀπάντησις μόνῃς τῆς μητρὸς σου δὲν ἄρκει καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν ἰδικήν σου. Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ γάμου σου. Ἐν Διελέτ οἱ σύζυγοι εἶναι σπάνιοι.

— Ναί, ἀλλ' εἶναι πολυπληθεῖς ἐν Χερσούργῳ, ἀπήντησεν ἡ κ. Καπὲλ.

Καὶ ἐξήγησε πῶς ἡ Σωσάννη ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ σύζυγον ἐν τῷ χορῷ τῶν νευτικῶν ἀρχῶν.

Ὁ κ. Καπὲλ ὅμως δὲν παρηκολούθησεν αὐτὴν ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῆς.

— Αὐτὸ λέγεται γυναικεία καὶ μητρικὴ φαντασία, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὠρσιόταται καὶ εὐκολοὶ ἀναγινωσκόμεναι ἐν μυθιστορήματι, ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως ἀποβαίνουσιν ἥττον εὐκολοί.

— Ἐν τούτοις, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἶπω . . .

Ἐπενέβη τότε ἡ Σωσάννη.

— Μὴ ἀνησυχῇτε δι' ἐμέ, εἶπεν, ἐνῷ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς ἐπήνησεν πάλιν τὸ αἰνιγματῶδες ἐκεῖνο μειδίωμα, τὸ ὁποῖον ἐπεφαίνετο ὁσάκις ἐπρόκειτο λόγος περὶ τοῦ γάμου αὐτῆς.

— Μὴ μὲ εἰπῇς ὅτι ἀπερᾶσις νὰ μὴ ὑπανδρευθῇς, διέκοψεν ὁ πατὴρ αὐτῆς.

— Καλὰ, σέβομαι τὰς ιδέας σας, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀποθάνω γεροντοκόριτσο.

— Τότε ἐξηγήθητι.

— Ἐγὼ ὅμως ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐξηγηθῶ καθὼς ἐπίσης ἐπιθυμῶ νὰ μὴ σᾶς ἀνησυχῶ. Ἡ Διελέτ δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθῶ. Δόσατέ μοι ἄδειαν ἐνὸς μηνὸς καὶ τότε θὰ σᾶς εἰπῶ τί ἐλπίζω.

— Τί σκοπεύεις; ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ.

— Μήπως ἔχεις ἤδη ἀναλάβει καμμίαν ὑποχρέωσιν; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ μετὰ μείζονος σοβαρότητος.

— Ἐνα μῆνα, ἐπανελάθε γελῶσα, ἓνα μόνον, δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇτε τὴν πίστωσιν αὐτήν. Ὅ,τι δύναμαι σήμερον νὰ σᾶς εἶπω εἶναι ὅτι ἔχω λόγους νὰ πι-

στεύω ὅτι σύζυγος ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς εὐαρεστήσῃ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μὲ ζητήσῃ. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ παραπᾶν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ καθορίσω τὰ πράγματα περισσότερον.

— Περισσότερον! ἐπανελάθεν ὁ κ. Καπὲλ.

— Σᾶς παρακαλῶ, μὴ ἐπιμένετε.

— Εἴμπορεῖς ἐν τούτοις νὰ μᾶς εἰπῇς ποῖος εἶναι ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον περιμένεις, θὰ ἀναγνωρίσῃς δὲ ὅτι ἐκ μέρους πατρός ἡ ἀπαίτησις δὲν εἶναι μεγάλη.

— Σᾶς τὰ εἶπον ὅλα.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ὁ Παῦλος Βερλουίξ, ἀνέκραξεν ὁ κ. Καπὲλ.

— Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Καμίλλου Ροσσᾶ, προσέθηκεν ἡ μήτηρ.

— Περιττὰ τὰ ὀνόματα, ἀπήντησεν ἡ Σωσάννη γελῶσα, δὲν εἶναι οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος.

(Ἀκολουθεῖ).

HECTOR MALOT.

Μετέφρασεν Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΛΛΟΣ.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ.

Νῦξ ἦν αἰθρία τοῦ θέρους· ἐκαθήμην ἀτμηλῶς παρὰ τὴν θυρίδα ὁπόθεν ἄθροα εἰσδύοντα τὰ μύρα τῶν ἀνθέων κατεπλημμύρουν τὸ μικρὸν ἀγροτικὸν δῶμά μου. Ὁ Γαλαξίας ἐξετείνετο φαεινῶς λευκάζων ἐπὶ αἰθέρος ὅστις, ἐν σκοτίᾳ ὑπὸ μυρίων ἄστρων κατалаχμπομένη, ἐτῆρει χροιάν ἀσθενῶς γλαυκόφαιον. Καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἀπειροπληθεῖς τοῦ οὐρανοῦ κόσμους ἐν ἐνὶ μόνῳ βλέμματι περιελάμβανον, ὁ νοῦς μου, ὁ πτηνὸς ἀλλὰ δέσμιος, προσεπᾶθει ἀνωφελῶς νὰ διασπᾶσθαι τὰς συγκρατούσας αὐτὸν πέδας τοῦ ἀδυνάτου, νὰ διασχίσῃ τὸ ὑπερθεὶν ἐπαιωρούμενον χάος καὶ ἀνυψούμενος μέχρι τῶν διαχυρῶν ἐκείνων ἀπλανῶν καὶ πλανητῶν σφαιρῶν, καὶ ἀπὸ τῆς μῆδός πρὸς τὴν ἐτέραν πετερυγίζων, διείδῃ ἐὰν αὐταὶ ὥσιν ὄγκοι μόνον βράχων γαῦροι καὶ ψυχροὶ οὗς περιλούει διὰ λάμπειος τὸ ἀέριον βλέμμα τοῦ Δημιουργοῦ κατὰ τὴν νύκτα, στιγμὴν μίαν δι' Αὐτόν, ἡ γαῖα ἀστυβριθεῖς ὥς ἡ ἡμετέρα καὶ πλήρεις ὄντων λογικῶν, γινωσκόντων τὸν Δημιουργόν, ἡ ἐκουσίως ἐπιλανθανομένων Αὐτοῦ, φιλοῦντων τὸν πλησίον ἐν Χριστῷ ἢ ἐν Ἰούδᾳ, προωρισμένων, τέλος, ἵνα συναντηθῶσι μεθ' ἡμῶν ἐν τῷ ἰδεώδει τῆς Ἐδέμ λειμῶνι ἢ ἐν τῷ ἐρεβώδει χάει τῆς καλᾶσεως.

Τοὺς ρεμβασμούς μου τούτους ἀνέκοψεν ἐλαφρὸς θροῦς· ἦν ἡ πτῆσις περιστερᾶς ἥς αἱ κεκηκυῖαι πτέρυγες βραδέως τὸν αἶρα διήνυσαν καὶ ἦτις, φθᾶσα εἰς τὴν εἰρηνικὴν θυρίδα μου, ἐκαθέσθη ἐπ' αὐτῆς ἀφρόδως, οἶονεῖ ἐξ ἐνστίκτου γνοῦσα ὅτι οὐδ' ὧς θὰ διενοοῦμένη νὰ συλλάβῃ καὶ αἰχμαλωτίσῃ αὐτήν ἐν πικρᾷ, καίπερ κομψῇ καὶ ἐπιχρῶσῃ, κλωδοῦ εἰρκτῇ.

Σεβώμεθα τὰ πτηνὰ· εἰσὶν ὄντα μυστηριώδη καὶ οἶονεῖ ξένα ἐπὶ τῆς γῆς· ἡ ἀγνωστος ἡμῖν λαλὶὰ των, τὸ ἄσμα, εἶναι ἡχώ τῆς ἀσιγήτου τῶν ἀγγέλων

ὥδῃς, ἣν ἐξέμαθον πετᾶμενα εἰς αἰθερίας χώρας, ὥς οὐδ' αὐτὴ ἡ φαντασία ἡμῶν τῶν ἀπτέρων διποδῶν νὰ φθάσῃ δύναται, καὶ ἰδοὺ διὰ τί ἡ λαλιὰ αὕτη θίγει τὴν καρδίαν καίτοι ἀκατανόητος· νομίζει τις ὅτι τὸ καθαρὸν βλέμμα των, ἀδιαφόρως ἡμᾶς ἀτενίζον, ἐγκλείει σιγηλῶς τὴν γνῶσιν τῶν ἐπουρανίων ἐκείνων μυστηρίων δι' ὧν τὴν ἀποκάλυψιν ἡμεῖς προθύμως τὸ πᾶν θὰ ἐδίδομεν.

Ἄλλ' ἀπροσδοκῆτως ἤκουσα τῆς περιστερᾶς ἐκείνης λαλούσης τὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν.

— Σύγγνωθι, μοι εἶπεν, ἂν ἀδιακρίτως ἐρρίθην ὅπως ἀναπαυθῶ ἐπὶ τῆς θυρίδος σου· ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπνηυδῆκυία, διότι ἐπὶ νυχθήμερον ὅλον ἐπέτων δρομένη ὑπὸ ἀελλώδους ὠκεανείου πνεύματος. Καὶ τὸ βλέμμα αὐτῆς, ἀντανάκλῶν τὴν ἡδεῖαν τῶν ἀστέρων ἀκτῖνα, ἐνεῖχε λεπτὸν μειδίαμα.

Ἐκπληκτος πρὸ τῆς μέροπος περιστερᾶς, εἶπον αὐτῇ:

— Πόθεν ἦκεις, γλυκεῖά μου ξένη; ποῦ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου εὔρηται ἡ μαγικὴ χώρα ἐξ ἧς ὁρᾷσαι καὶ ἐν ἧ τὰ πτηνὰ κατέχουσι τὴν ἀνθρωπίνην λαλιάν;

— Ἐρχομαι ἐκ τῆς γῆς τῶν Νυμφῶν. Ὅτε οἱ πρῶτοι ψυχοὶ τοῦ φθινοπώρου ἀνεμοὶ ἐπιρροέντες ἄρξωνται ὠθοῦντες τὰ παιὰ καὶ μυριόσχημα τοῦ μελαγχολικοῦ ἤδη αἰθέρος νέφρα, εἰς τὴν θέαν τῶν ὁποίων τὰ γηραιὰ τῶν δασῶν φύλλα ὠχρῶσι βαθέως τρέμοντα τὸν ἐπὶ θύραις ἄγριον χειμῶνα, οἱ τῶν δασῶν τούτων πτερόεντες κάτοικοι, προβλέποντες τὴν ἐπικειμένην κατάρρευσιν τῶν φυλλίνων στεγῶν των καταλείπουσιν αὐτάς ἐν βίᾳ τὰ δὲ σμήνη αὐτῶν καθ' ὅσον ἀθρόα ἀφίπτανται καὶ μακρύνονται, πληροῦσι τὸν ἀέρα δίκην κινητῶν μελανῶν κηλίδων ἕως οὗ παντελῶς ἀφανισθῶσιν ἀπὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ ρεμβώδους θεατοῦ. Ἀλλὰ ποῦ τότε βαίνουνσι; Πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ τοῦ ἀχανοῦς καὶ λειοκύμονος εὔρηται ἀκτὴ ἀνθρώκας εἰς ἣν ναὺς ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἐλαυνομένη οὐδέποτε προσωρμίσθη· εἶναι ἡ γῆ τῶν Νυμφῶν· ἐνταῦθα τὰ ἐκ τῶν ὑμετέρων χωρῶν ἀποδημοῦντα πτηνὰ εὐρίσκουσιν ἄστυλον μακρὰν τοῦ μαστιζόντος ὑμᾶς ἀνηλεοῦς χειμῶνος. Ἐν τῇ παραδόξῳ καὶ ὄντως μαγικῇ ταύτῃ νήσῳ ἀειθαλὲς ἔαρ ἐπικρατεῖ καὶ τὰ πάντα ἔχουσι καλλονὴν ἰδιόζουσαν. Αἱ παλαιφυτοὶ ὄρυες ἐφαπλοῦσι τοὺς πυκνοὺς κλάδους ὥς γιγαντώδη σμαράγδιόχροα ἀλεξήλια ἀπαμύνοντα τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ Φοίβου, ὅστις σπινθηρίζει ζωηρότερον ἢ ἄλλα χροὶ, καὶ κατὰ τὸ πέρας τοῦ ὀρίζοντος αἱ ὑψικάρηνοι λεῦκαι ὀρθοῦνται ὥς μακροτενεῖς φυλλοσκέπαστοι κίονες, οἵτινες ὑπερεῖδουσιν τὸν ἀπαστρέπτοντα θόλον τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ μείζων ἔτι μαγεία ἐνοικεῖ εἰς τὰς περὶ τοῦ ἀγνώστου ταύτης γῆς. Πορφυροὶ παρὰ τῶν θαμνίσκοι, ὑψοῦντες χαριέντως τὴν κόρην ἐκ μέσου τῶν κυμάτων, περιπτύσσουσιν ἀλλήλους· παρὰ τὰ γλαφυρά σπήλαια τὰ κισσοστεφῆ καὶ ὁροσώεστα ἐν οἷς διατρίβουσιν αἱ Νύμφαι αἱ περικαλλεῖς καὶ ἐπὶ κογχῶν μαργαρωδῶν καὶ ῥοδίνων

ἐποχοῦμενοι διασχίζουσιν ἀπανταχόθεν τὰ ἀφροσπεφῆ σκαφερίνα κύματα γελῶντες Τρίτωνες, παίζουσιν οὗτοι εἰς τὴν ἀκτὴν μετὰ τῶν θεοειδῶν Νυμφῶν, αἵτινες, τὰ χρυσούφανα κρήδεμνα ἀποβέλλουσιν, ῥαίνουσιν αὐτοὺς δι' ἀνθέων, διὰ μαργαριτῶν εἰς ἀντάλλαγμα περιρραίνόμεναι.

— Ὡ τῆς ἐξαισίας χώρας! ἀνέκραξα πλήρης ἐνθουσιῶδους ἐκπλήξεως· ἐπεθύμουν νὰ ᾧ περιστερὰ ὥς σὺ ἵνα δυνθῶ ποτε νὰ ἴδω προσπιπταμένη τὰ κάλλη ταῦτα τὰ θαυμάσια, ἀλλ' οὐχί! ἐπεθύμουν μᾶλλον νὰ ᾧ μία τῶν Νυμφῶν ἐκείνων, αἵτινες, ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ συμβιοῦσαι, ἀπολαύουσιν αὐτῶν διηνεκῶς· οἶα μακαρία γαλήνη!

— Ναί, ἀπεκρίνατο ἡ λευκόπτερος ξένη τῶν ὑπερφῶν τούτων ὄντων ὁ βίος ῥέει φαιδρὸς καὶ ἀκύμαντος ὥς ὁ πρὸ αὐτῶν ἐκτεινόμενος ἀπείρων πόντος ὁ ὑπὸ τῶν ἀργυροειδῶν τοῦ καλλιλαμπέτου Φοίβου μαρμαρυγῶν σελαγιζόμενος· εἰσὶν ὅλαι ἀγναὶ ὥς ἡ ἐπὶ τῶν αἰγίλιππων ὀρέων ἐστιθασμένη χιών καὶ ὥς τὸ ἔαρ ῥοδύεσσαι ἡ δὲ πρὸς ἀλλήλας ὁμόνοια αὐτῶν οὐδέποτε διαταράσσεται... ἀπαξ μόνον, πρὸ μικροῦ ἔτι χρόνου, μαλερὰ Ἐρινὺς ἐνέριψε μέσῳ τῶν ἀειθαλῶν τῆς νήσου ῥόδων ἀπηνῆ ἀκανθαν, ἄψασα μίσους ἀγρίου σπινθηρὰ ἐν τῇ ψυχῇ μιᾶς αὐτῶν, τῆς παραδόξου τῆς νήσου γοήσεως ἧς τὸ μυστηριώδες ὄνομα ἐνέπνεε τέως ζωηρὰν περιεργίαν ἀνάμικτον φόβῳ καὶ ἧς ἡ ὠραία πλὴν ἀγρία μορφή προὔξενει τρομώδη θαυμασμόν. Ἀλλ' ἤδη ἡ γοήσσα ἀπώλεσε τὴν γοητείαν αὐτῆς, ἡ βασιλὶς ἀπώλεσε τὸν θρόνον της...

— Ἀλλ' εἰπέ μοι, περιστερὰ, τὸ ξένον τοῦτο ὄνομα τὸ θαυμασμόν ἐμπνέον· ἀφηγήθητί μοι πῶς ἡ μάχος βασιλὶς ἀπώλεσε τὴν γοητείαν.

— Ὡ κόρη, ἡ μακρὰ αὕτη ἀφήγησις θὰ σὲ ἐκπλήξῃ μεγάλως· εἶναι ὅλως μυθώδης δι' ὅσους οὐδὲν ποτε εἶδον τὴν νῆσον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ οὕτως θὰ σοὶ εἴπω αὐτήν. Ἐκαλεῖτο «ἡ κόρη τῆς νυκτός», διότι οὐδεὶς ποτε εἶδεν ἐν ἡμέρᾳ τὴν ὥρην πλὴν λαμποβόλον μορφήν αὐτῆς. Ὀλίγῳ μακρὰν τῆς πολιᾶς θαλάσσης, ὑπὸ σκιὰν ζοφερῶν ἰτεῶν καὶ λιγυρῶν αἰγείρων, βλέπει τις μέγα βραχῶδες σπήλαιον· εἶναι τὸ οἶκημα τῆς κόρης τῆς νυκτός· ἐκεῖ αὕτη ἐκρύπτετο παρεμβάλλουσα ὥς καταπέτασμα τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῆς σφριγηλῆς ὀρθοφυοῦς πίτυος· μόνον δὲ ὅτε ἡ ταυνέθειρος νύξ ἐπερίριπτεν ἐπὶ τῆς χρυσῆς τοῦ Φοίβου μορφῆς τὸν μέλανα αὐτῆς ἀστρολαμπὴ καὶ ἀερούφαντον πέπλον, ἡ ἀνῆπτεν ἀοράτῳ χειρὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τὸν ἀργυροῦν τῆς σελήνης φανόν, ἡ γοήσσα, λευχεύμενη καὶ ὠραία ὥς ἡ Γαλάτεια, προὔβαινε ἐξω τοῦ ἄντρου αὐτῆς, θροοῦσα τὰ φυλλώματα καὶ συντρίβουσα τὰ χθαμαλὰ ἀνθύλλια τὰ ροφῶντα τὰς λαμπεράς τῆς δρόσου ψεκάδας. Τὴν εἰδὼν ποτε, κελωσμένη ἐντὸς τῶν παρὰ τὸ σπήλαιον βαθειῶν λοχμῶν, ἐν τῇ σιγηλῇ ταύτῃ ὥρᾳ καθ' ἣν ἡ γλαυξ, ἡ σύντροφος αὐτῆς, φρουρεῖ τὴν κρύπτην ἐκείνην βλοσυρῶπις καὶ ἀκίνητος. Ἡ μορφή της, ὥς ἡ Φοῖβη ὠχρολευκος, ἠκτινοβόλει ὥς ἐκείνη, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

ἡστραπτον ἐν τῷ σκότει οἱ μεγάλοι αὐτῆς παμμέλανες ὀφθαλμοί· ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔφερε δίκην διαδήματος φαεινὴν ταινίαν ἣ δὲ μελανόστιλπνος αὐτῆς κυματόεσσα κόμη καὶ ὁ χιονώδης πέπλος ἔπτε-ρύγιζον ἐν τῷ νυκτίῳ ἄερι μεγαλοπρεπῶς. Ἦν ἀληθὴς κόρη τῆς νυκτός· χάρις καὶ μυστήριον, ζόφος καὶ λάμψις ἐν παραδόξῳ ἁρμονίᾳ συνηνοῦντο ἐν αὐτῇ καὶ ἐνέπνεον τρόμον ἅμα καὶ θαυμασμόν.

Ἐκράτει ἐν τῇ παλάμῃ χρυσὴν τινα κόνιν ἣν ὥπισσεν ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ· ἐν ἁκαρεὶ τότε ἀνεφύη ἐκεῖ ῥοδὴ εὐανθὴς καὶ μυρόεσσα· ἄλλ' οὐαὶ εἰς τὴν Νύμφην τὴν τολμήσασαν κατὰ τὴν αὐγὴν νὰ δρέψῃ ἐν τῶν καλλιχρῶν ἐκείνων ῥόδων· αἱ περὶ αὐτὸ ὑπολανθάνουσαι αἰχμηραὶ ἄκανθαί, ἰοβόλοι ὡς τὰ ἐν τῷ στυγερῷ τῆς Ὑδρας αἵματι ἐμβαφέντα βέλη τοῦ πολυῦμνήστου Ἡρακλέους, ἐδηλητηρίασαν ἂν αὐτὴν πρὶν ἢ ἡ πορφυρᾶ ὄψις τοῦ αἰθέρος ὠχρίσῃ ὑπὸ τοὺς πυροειδεῖς τοῦ ἡλίου σπινθηρισμούς.

Αἱ ἄθραι Νύμφαι μετὰ σεβασμοῦ τὸ ἄντρον αὐτῆς ἠτένιζον ὁσάκις ἐν ὁμίλοις μετ' ἁσμάτων περιήρχοντο τὸ πεδῖον· ἂν δέ ποτε πρὸ αὐτοῦ ἔφθανον, ταχέως ἐμάκρυνον τὸ βῆμα φοβούμεναι μὴ ἡ νυκτίφοιτος θεότης διὰ μιᾶς μόνης πνοῆς ἢ διὰ κόκκων τινῶν μόνον φαρμακκῶδους κόνεως ἀνηλεῶς καὶ ἀκόπως ὅλως μεταβίβασῃ αὐτάς ἐν ἁκαρεὶ ἀπὸ τῆς ἀνθηρᾶς τῆς ζωῆς ἀγκάλης εἰς τοὺς κόλπους τοῦ θανάτου τοὺς σκοτόεντας. Καὶ καθ' ὅσον ἔφρευγον ἐντροπαλιζόμεναι, ἀφηγεῖτο ἐκάστη ἐν τρομῷ ψιθύρῳ ὅτι εἶδε τὴν κόρην τοῦ ζόφου πρὸ τίνος νύκτωρ ἐν τῷ παρὰ τὸ ἄντρον λειμῶνι σπείρουσαν τὴν μαγικὴν φυτῶν χρυσόκονιν, ἣ παρὰ τὴν ρηγμῆνα θλώσαν εὐχερῶς ὥσει ἔδρεπε χλωρούς κλώνας τοὺς λιθώδεις τῶν κοραλλίων βραχίονας.

Ἄλλ' ἡ κόρη τῆς νυκτός οὐδεμίαν τούτων διενοεῖτο νὰ βλάψῃ ποτέ· οὐχὶ διότι ἐνφορεῖτο συμπαθῶν πρὸς αὐτάς αἰσθημάτων, ἀλλὰ διότι ἅπαν τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς φωλεῖον μίσος ἐξετοξεύετο πρὸς μίαν μόνην τῶν μακάρων Νυμφῶν, τὴν χρυσοπέδιλον Ῥόδειαν.

Ἡ θεία κόρη οὐδόλως ὑποπτεύουσα ὅτι αὕτη μόνη ἦν τὸ ἀντικείμενον τοῦ κοχλάζοντος τῆς γοήσεως μίσους, μὴδὲ φανταζομένη τί ἐκείνη κατ' αὐτῆς ἐβυσσοδόμει, ἐβίου ἀμέριμνος παρὰ τὴν χλωδὴν ἀκτὴν καὶ ἐτρυφά ἐνηδόνως ἐν τῇ ἡλιολαμπεῖ καλλονῇ τῆς γενεθλίου αὐτῆς νήσου.

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐνάλιοι Τρίτωνες ὑπέπτησσαν τὴν μυστηριώδη τῆς νήσου ἄνασσαν· καὶ προσορμούντες πολλάκις εἰς τὴν πέραλον τὰς ροδολεύκους κόγχας τῶν ἀνηρώτων τὰς καλλιπαρεῖους Νύμφας περὶ αὐτῆς. Εἰς μόνος ἐκ τῶν χρυσοκόμων Τριτώνων, ὁ Θάυμας, παραδόξως τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἀξιούμενος, ἐξηρεῖτο τῶν λοιπῶν. Τοῦτον πολλάκις ἐκάλει ἡ νύκτιος θεὰ εἰς τὴν κρύπτην αὐτῆς, ἐπὶ μακρὸν δὲ συμβουλευομένη, ἀπέστελλεν εἴτα αὐτὸν ἐκτελεστὴν τῶν κρυφίων σχεδίων τῆς.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Ἐν τῇ τακτικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης δευτέρας παρεχωρήθη ἡ αἴθουσα τοῦ Συλλόγου τῇ Ἑλληνοκαθολικῇ Ἐταιρείᾳ Συμπνοίᾳ, παρεπέμφθησαν δὲ ἱκανὰ πονήματα ὑποβαλλόμενα τῷ Καραπανεῖφ ἀγῶνι τῇ Ἐκπαιδευτικῇ ἐπιτροπῇ. Αὕτη κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ποιῆσεται ἐναρξιν τῆς μελέτης καὶ κρίσεως αὐτῶν, ἅτις, ὡς γνωστόν, ὑποβληθήσεται κατὰ μῆρτιον.

Ἐταιρεία τῶν μεσαιωνικῶν ἐρευνητῶν.

Αἱ δύο τελευταῖαι συνεδρίαὶ αὐτῆς, γεγόμεναι τὴν 14 καὶ τὴν 21 λήγοντος, ἐνδοχολήθησαν εἰς ζητήσεις καὶ ἀκροάσεις ἀνακοινώσεων ἀξιοσημειώτων· ἡ μὲν τοῦ Ἱστορικοῦ Τμήματος ἠκροάσατο τριῶν τοιούτων, ἥτοι τῆς τοῦ κ. Ι. Μηλιοπούλου «περὶ τοῦ κύρους τοῦ ὁθωμανοῦ ἱστοριογράφου Σείδ Ἀλῆ» καὶ τῶν ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τῶν κ.κ. Ἡλίου Ἀλεξανδρίδου καὶ Μ. Γεδεῶν «περὶ τῆς ἐν Καστορίᾳ σχολῆς τοῦ Γεωργίου Καστοριώτου ἢ Καστριώτου», αἵτινες συμπληροῦσιν ἀλλήλας. Ἐπὶ τῇ ἀνακοινώσει τοῦ κ. Ι. Μηλιοπούλου τὸ Ἱστορικὸν Τμήμα, ποθοῦν πλείονα τοῦ θέματος ἀνάπτυξιν, ἀνέθετο τῷ κ. Γρηγορίῳ Κακάβᾳ πληρεστέραν ἐξέτασιν τοῦ συγγράμματος τοῦ Σείδ Ἀλῆ, περὶ δὲ τῆς ἐν Καστορίᾳ σχολῆς παρεκάλεσε τὸν κ. Ἀλεξανδρίδην νὰ γράψῃ πλατύτερον, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν καὶ τινὰ ἕτερα πατριαρχικά γράμματα. Ὁ κ. Μ. Γεδεὼν ἐγνώρισε τῷ Τμήματι τὴν ἀπὸ τοῦ 1706—1716 συνύπαρξιν ἐν Καστορίᾳ δύο σχολείων, ὠνόμασε τοὺς διδασκάλους αὐτῶν, καὶ προσέθηκε τινὰ περὶ σχολείων ἐτέρων, ἅτινα φησὶ ὅτι συνεστήθησαν ἐν Παλαιστίνῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, δαπάναις τοῦ Καστοριώτου. Ἡ συνεδρία κατόπιν ἤρξατο τῆς ζητήσεως σπουδαίου θέματος : «Τί σημαίνουνσιν, ἱστορικῶς καὶ κανονικῶς ἐξεταζόμενοι, οἱ τίτλοι πρόεδρος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων, προταττόμενοι ἐνίοτε ἀρχιερατικῶν τινῶν ὑπογραφῶν». Ὁ τοῦ ζητήματος εἰσηγητὴς κ. Ἡλ. Ἀλεξανδρίδης ὑπέβαλε δύο ἐξηγήσεις, πρὸς ἃς ἀπάντησεν ὁ κ. Μ. Γεδεὼν, ὥρισθαι δὲ ἡ συνεδρία τῆς 18 προσεχοῦς ἀπριλίου πρὸς πρῶτην ἐπὶ τοῦ θέματος ζητήσιν. Ἐνεκα τοῦ προκωρηκότητος τῆς ὥρας ἀνεβλήθη εἰς τὴν σήμερον, κυριακὴν, ἡ ἐξ Ἀγίου Ὄρους ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ μέλους κ. Ἀλεξάνδρου Εὐμορφοπούλου Λαυριώτου σταλεῖσα ἀνακοίνωσις «περὶ τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ σχολῆς».

Ἡ δὲ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Τμήματος συνεδρία (21 λήγοντος), καθ' ἣν προήδρευεν ὁ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Γ.Π. Βεγλερῆς ἠκροάσατο ἐπὶ δύο ὥρας καὶ ἡμίσειαν πέντε ἀνακοινώσεων : ἥτοι «Περὶ τοῦ εὐκτηρίου τῆς Ἀγίας Σοροῦ τῶν Χαλκοκρατειῶν» ὅτι οὐκ ἦν ἴδιος ναός, ἀλλὰ ἐκεῖτο ἐν αὐτῷ τῷ μεγάλῳ ναφ, καὶ ὅτι ἡ τιμία ἐσθὴς τῆς Θεοτόκου ἐσώζετο οὐχὶ ἐν τοῖς Χαλκοκρατείσι, ὡς ὁ κ. Βεγλερῆς εἶπεν· τὴν ἀνακοίνωσιν ὑπέβαλεν ὁ κ. Μηλιοπούλος—«περὶ τῶν ἐν Βαθυρρύακι καὶ Θεραπειῶσι ἀγασμάτων», ὑπὸ Δ. Καλέμν—«περὶ τῶν ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ Μάκρῃ τοιούτων», ὧν τινὰ φαίνονται παλαιαὶ ἱερὰ πηγὰι, ἀφιε-